

Arrest

nr. 162 027 van 12 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake:

Gekozen woonplaats:

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 november 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 oktober 2015 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016, waarbij de terechting wordt bepaald op 5 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat C. NEPPER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 oktober 2015 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de verzoekende partij een inreisverbod op te leggen.

1.2. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) Aan de heer / mevrouw*1 die verklaart te heten(1):

naam: K.

voornaam: A.

geboortedatum: 10.05.1994

geboorteplaats: Charentsavan

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen*2*, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30.10.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene kreeg reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkene kreeg een bevel betekend op 21.09.2012, op 12.03.2015 en nogmaals op 30.04.2015. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

De ouders van betrokkene verblijven op het Belgische grondgebied, doch zijn zij echter eveneens in illegaal verblijf. Bijgevolg kan een verwijdering van betrokkene niet beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, daar het aan de ouders aangeraden is eveneens terug te keren naar Armenië. Het staat hen bovendien vrij om contact op te nemen met de Dienst Vreemdelingenzaken om hen bij te staan in een vrijwillig vertrek.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 30.04.2015.

Betrokkene diende nog een beroep in tegen deze uitspraak. Dit ingediende beroep heeft echter geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole; is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"(...) Moyen pris de :

- *la violation de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, notamment des articles 62, 74/11, 74/13 ;*
- *la violation de la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, notamment son article 5 ;*
- *la violation de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, notamment de ses articles 2 et 3 ;*
- *l'absence de motivation au fond ;*
- *l'erreur de fait et/ou de droit, d'insuffisance ou de contrariété dans les causes et/ou les motifs ;*
- *l'erreur manifeste d'appréciation ;*
- *la violation de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, notamment de l'article 8 ;*

Le 30 octobre 2015, le requérant a reçu une interdiction d'entrée de 2 ans de l'Office des étrangers sur base de l'article 74/11, §1, 2ème motivé de la manière suivante :

(...)

La motivation de l'Office des étrangers est ainsi basée sur le fait que Monsieur K. :

- A reçu plusieurs ordres de quitter le territoire le 21 septembre 2012, 12 mars 2015 et 30 avril 2015 et qu'il n'aurait pas obtempéré à ceux-ci ;
- A ses parents sur le territoire belge mais qui sont également en situation illégale, ce qui aurait pour conséquence que son expulsion ne constituerait pas une violation de l'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme, les parents pouvant contacter le service adéquat pour un retour volontaire ;
- A introduit une demande de régularisation sur base de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980 qui a reçu une réponse négative le 30 avril 2015, qu'un recours a été déposé contre cette décision, recours qui n'est pas suspensif ;
Puisse être expulsé en Arménie, tout en gardant la possibilité d'être défendu par un avocat de son choix devant le conseil du contentieux des étrangers, ne devant pas se présenter en personne ;
- Ne peut rester en situation illégale sur le territoire belge.

L'Office des étrangers en conclut que : « Compte tenu de tous ces éléments et de l'importance du contrôle de l'immigration, une interdiction d'entrée de deux ans est proportionnée. »

Première branche

La décision entreprise interdit l'entrée du territoire pour une durée de deux ans au requérant.

Il ressort de la motivation de l'Office des étrangers que la décision a été prise par rapport à une expulsion et non par rapport à une interdiction d'entrée. Cette motivation est basée sur le fait que Monsieur K. soit en situation illégale, sans prendre en considération l'effet qu'une interdiction d'entrée sur le territoire pourrait avoir pour lui pendant deux années.

La partie adverse n'a ainsi pas suffisamment motivé sa décision au vu de la situation spécifique du requérant face à ses libertés fondamentales.

L'interdiction d'entrée d'une durée de deux ans est fondée sur le point 2° de l'article 74/11, §1er de la loi du 15 décembre 1980.

Il est important de noter la suite donnée aux ordres de quitter le territoire pris pour le requérant :

_ Celui du 21 septembre 2012 avait été pris suite à la décision négative de la procédure des parents du requérant quant à leur demande de régularisation médicale. Cette décision avait fait l'objet d'un recours au Conseil du contentieux des étrangers, raison pour laquelle le requérant n'a pas obtempéré à celle-ci ;

- La famille a, entre-temps, introduit une demande de régularisation pour raisons humanitaires conformément à l'article 9bis.

Le Conseil de céans a alors confirmé la décision de l'Office des étrangers du 21 septembre 2012 par un arrêt du 18 janvier 2013/n° 95.343

Les parents d'A. ont ensuite réintroduit une demande de régularisation pour raisons médicales au vu des nouveaux problèmes de santé de Monsieur K. G.

- L'ordre de quitter le territoire du 5 mars 2015 avait été pris suite à un contrôle du requérant sur la voie publique. Il avait fait l'objet d'une demande de suspension en extrême urgence suite au placement du requérant en centre fermé. Monsieur K. avait ainsi obtenu la suspension de celui-ci par un arrêt du Conseil de céans du 12 mars 2015, n°140.178. Une demande en annulation de cette décision avait également été introduite, recours toujours pendant devant le Conseil de céans à l'heure actuelle.

L'ordre de quitter le territoire du 30 avril 2015 a alors été pris par l'Office des étrangers suite à la décision d'irrecevabilité prise le même jour par la partie adverse quant à la demande de régularisation 9bis du requérant et de ses parents. Ces décisions avaient également été attaquées devant le Conseil de céans.

La décision est, à cet égard, erronée ou à tout le moins incomplète puisqu'il ressort, notamment, de l'ensemble de ces éléments que A. K. était toujours en attente d'une décision importante pour la garantie de ses libertés fondamentales, ce qui a eu pour conséquence directe l'impossibilité d'exécuter ces ordres de quitter le territoire.

Par ailleurs, les éléments sociaux et familiaux repris dans ses différentes demandes n'ont pas été examinés au vu de la conséquence d'une interdiction d'entrée de deux années.

Le père du requérant est gravement malade. Si une décision d'annulation intervenait dans leur dossier, cela aurait pour conséquence que leur séjour serait à nouveau autorisé en Belgique le temps de leur demande de régularisation 9ter.

Or, du fait de l'interdiction d'entrée de deux années, Monsieur K. A. ne pourrait vivre avec ses parents, alors même qu'il n'est âgé que de 21 ans et que ses parents constituent l'ensemble de sa famille nucléaire.

L'article 74/11, §1er de la loi du 15 décembre 1980 dispose que :

« La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants

- 1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;*
- 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.»*

Il appartenait à la partie adverse de tenir « compte de toutes les circonstances propres à chaque cas » aux termes de l'article 74/11, § 1er, alinéa 1er de la loi du 15 décembre.

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 se veut encore plus précis sur l'exigence de motivation qui revient à la partie adverse lorsqu'elle prend une décision d'interdiction d'entrée:

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

La loi du 15 janvier 2012 transpose en droit belge la directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, communément appelée « directive retour » et insère dans la loi du 15 décembre 1980 un Titre III quater intitulé « Dispositions, applicables au retour des ressortissants d'un pays tiers en séjour illégal sur le territoire ».

L'article 5 de la directive 2008/115/CE prévoit :

« Lorsqu'ils mettent en œuvre la présente directive, les États membres tiennent dûment compte:

a) de l'intérêt supérieur de l'enfant,

b) de la vie familiale,

c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers, et respectent le principe de non-refoulement. »

Le législateur communautaire a en outre prévu à l'article 11, paragraphe 2 de la directive 2008/115/CE que :

« la durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque [...]»■

Et a précisé à l'article 12, paragraphe premier, alinéa premier de la directive 2008/115/CE, quant aux garanties procédurales qui doivent entourer la prise d'une telle décision :

« Les décisions de retour et, le cas échéant, les décisions d'interdiction d'entrée ainsi que les décisions d'éloignement sont rendues par écrit; indiquent leurs motifs de fait et de droit et comportent des informations relatives aux voies de recours disponibles. »

Ces dispositions doivent être lues à la lumière de la volonté exprimée par le législateur européen qui indique au sixième considérant de la directive 2008/115/CE précitée :

« Les États membres devraient veiller à ce que, en mettant fin au séjour irrégulier de ressortissants de pays tiers, ils respectent une procédure équitable et transparente. Conformément aux principes généraux du droit de l'Union européenne, les décisions prises en vertu de la présente directive devraient l'être au cas par cas et tenir compte de critères objectifs, ce qui implique que l'on prenne en considération d'autres facteurs que le simple fait du séjour irrégulier. »

Au quatorzième considérant, le législateur communautaire énonce encore :

« (...) La durée de l'interdiction d'entrée devrait être fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas [...] »

Au vingt-quatrième considérant, il est enfin rappelé :

<y La présente directive respecte les droits fondamentaux et observe les principes reconnus, en particulier, par la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne. »

Ainsi, la partie adverse se doit de motiver une décision d'interdiction d'entrée selon les données propres à chaque cas d'espèce et notamment la vie privée que l'intéressé a développé en Belgique durant son long séjour.

Au surplus, on rappellera qu'a été posé le principe selon lequel l'administration doit décider et motiver ses décisions individuelles en connaissance de cause et selon les éléments propres à la cause, faute de quoi il ne serait pas satisfait à l'obligation de motivation adéquate des décisions administratives.. *

A ce titre, le Conseil d'Etat a rappelé que la motivation même succincte des actes administratifs doit « résulter défait avérés, matériellement exacts et démontrés par le dossier. Dès lors qu'il résulte de l'examen du dossier qu'il n'en n'a pas décidé ainsi, le requérant est fondé à soutenir que l'administration n'a pas décidé en pleine connaissance de cause ni effectivement respecté des droits de défense. »¹

Votre Conseil a jugé que :

«Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, tout acte administratif, au sens de l'article 1er de la même loi, doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et défait servant de fondement à la décision; la motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier qu'elle a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce (voy. par ex. C.E., n° 118.276 du 11

avril 2003 ; n° 190.517 du 16 février 2009) et la décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci. »²

Concernant l'obligation d'un examen particulier des données de l'espèce, votre Conseil a arrêté -que : « Le principe général de bonne administration découle de la volonté implicite du constituant, du législateur ou de l'autorité réglementaire et implique l'obligation pour la partie défenderesse de procéder à un examen particulier des données de l'espèce. En ce sens, la partie défenderesse est tenue à un exercice effectif de son pouvoir d'appréciation duquel découlent une obligation de minutie et de soin, « [...] ce qui lui impose, notamment, de procéder à un examen particulier et complet; que le caractère "particulier" de cet examen prohibe les décisions globales et empêche l'autorité de prendre une position de principe rigide, car si un tel pouvoir lui est reconnu, c'est précisément qu'il est attendu de cette dernière qu'elle prenne en considération les circonstances propres à chaque espèce» (arrêt CE n° 115.290 du 30 janvier 2003). Il incombe donc à la partie défenderesse de procéder à un examen complet des données de l'espèce et de prendre en considération l'ensemble des éléments de la cause. »³

En l'espèce, il n'apparaît pas que la partie adverse ait procédé à l'examen des circonstances de la cause, en sorte qu'elle méconnaît le principe développé ci-dessus et, par conséquent, ne motive pas adéquatement sa décision en violation du principe de motivation adéquate et des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980.⁴

En effet, le requérant a fait valoir son ancrage local durable, ses attaches sociales et sa possibilité sérieuse de travailler, signes d'une vie privée largement développée en Belgique.

Or, la décision attaquée ne reprend nullement l'ensemble des éléments du dossier, ne prenant pas suffisamment en compte le risque effectif de violation de la vie privée et familiale du requérant en cas d'interdiction d'entrée du territoire belge pour l'ensemble des raisons exprimées dans son dossier, soit le fait :

- Qu'il est là depuis ses 14 ans et qu'il a évolué dans la société belge pendant toute son adolescence ; Qu'il a ainsi l'ensemble de ses liens sociaux et amicaux ;
- Qu'il a également étudié en Belgique, appris l'une des langues nationales et obtenu un diplôme d'études secondaires ;
- Qu'il a l'ensemble de sa famille nucléaire en Belgique ; Que le séjour irrégulier de ses parents est subordonné aux problèmes médicaux de ceux-ci, problèmes pour - lesquels une décision est en attente au Conseil du contentieux des étrangers ;

L'Office des étrangers devait également considérer le fait que des contestations des décisions 9bis et, pour ses parents, 9ter avaient été menées devant le Conseil de céans qui ne s'étaient pas encore positionné quant à celles-ci.

Ces éléments n'ont manifestement pas été examinés par la partie adverse, ni dans la décision entreprise, ni dans l'ordre de quitter le territoire délivrés le 30 octobre 2015.

*

A titre surabondant, le requérant précise que la partie adverse ne pourrait faire valoir être face à une compétence liée.

De fait, il est essentiel de tenir compte de l'existence de l'article 74/11, § 2, alinéa 2 selon lequel:

« Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires. »

Une telle disposition permet à la partie adverse de faire usage de son pouvoir discrétionnaire dans des cas particuliers, ce qui va à l'encontre de la thèse de la compétence liée.

Enfin, à considérer que la partie adverse arguerait à bon droit l'existence de cet ordre de quitter le territoire et/ou était face à une compétence lié, quod non, il lui appartenait à tout le moins de justifier selon les données propres, au cas d'espèce, la durée de deux ans d'interdiction d'entrée.

Cela n'a pas été le cas, dans la mesure où, faut-il le répéter, la partie adverse n'a pas examiné le dossier du requérant dans son ensemble.

Deuxième branche

La décision entreprise applique une interdiction d'entrée d'une durée de deux ans sans s'expliquer sur le choix de cette grave sanction en telle sorte que l'acte n'est pas adéquatement motivé en regard des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 en général et en particulier en regard de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980. ■

En effet, l'article 74/11 de la loi précitée du 15 décembre 1980 requiert que la durée de l'interdiction soit fixée en tenant compte des circonstances propres à chaque cas.

A cet égard, Votre Conseil a arrêté :

« l'article 74/11, § 1er, alinéa 1er, de la loi précitée du 15 décembre 1980 prévoit que la durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée « en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas ».

Le Conseil constate que la partie défenderesse était informée de certains aspects de la situation personnelle du requérant par les différentes procédures qu'il a initiées en Belgique à partir du mois de novembre 2008.

Le Conseil observe que la partie défenderesse n'a pas remis en cause la présence en Belgique de l'épouse et des enfants du requérant, ni le fait que ces derniers fréquentaient un établissement scolaire, ni, au demeurant l'ancre allégué.

Or, force est de constater que si la motivation de la décision attaquée quant à l'interdiction d'entrée reprend certains éléments de procédure à l'appui de sa décision, elle n'apparaît pas suffisante et adéquate quant aux raisons qui l'ont amenée à considérer que ces éléments justifiaient une interdiction d'entrée de trois ans.

Partant, il apparaît que le moyen unique, en ce qu'il invoque la violation des articles 62 et 74/11 de la loi précitée du 15 décembre, est fondé. »⁵

De façon identique à la décision qui a fait l'objet de l'arrêt précité, la partie adverse n'expose pas son raisonnement la menant à imposer une interdiction d'entrée d'une durée de deux ans.

Ce faisant, la partie adverse méconnaît les dispositions particulières à la matière des interdictions d'entrée, soit les articles 74/11, §^{er}, al. I et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 lus à la lumière des exigences européennes rappelées ci-dessus.

Il y avait lieu pour la partie adverse d'apprécier l'ensemble des éléments présentés par la partie requérante. Cela n'a manifestement pas été le cas et la motivation de l'acte attaqué est non seulement insuffisante mais également inadéquate.

Force est dès lors de constater que la motivation de la décision attaquée est insuffisante.

Partant la motivation n'est pas adéquate et manque en fait dès lors que la partie adverse n'expose pas sérieusement son raisonnement.

La décision n'est pas valablement motivée au fond.

A tout le moins, la partie adverse méconnaît son obligation de motivation formelle prévue par la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, et notamment des articles 2 et 3, puisque les motifs de la décision attaquée ne permettent pas au requérant d'une part, de comprendre le raisonnement tenu par la partie adverse et de le contester et d'autre part à Votre Conseil d'exercer son contrôle.

Le moyen unique doit être déclaré fondé.

La décision entreprise qui procède d'une violation des dispositions prises au moyen, doit à ce titre être annulée. (...)"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en motiveert zij dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, meer bepaald de bevelen betekend op 21.09.2012, 12.03.2015 en 30.04.2015. Verder wordt erop gewezen dat de ouders van de verzoekende partij ook illegaal op het grondgebied verblijven en zij eveneens moeten terugkeren zodat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM. Tevens wordt vastgesteld dat er nog een hangend beroep is tegen de afwijzing van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet maar dat verzoekende partij zich kan laten vertegenwoordigen door een advocaat en dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen automatisch recht op verblijf geeft. Daar verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven is gelet op alle elementen en op het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van twee jaar proportioneel.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.4. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de motieven van het bestreden inreisverbod dat wel degelijk rekening werd gehouden met haar specifieke situatie. Zo wordt gemotiveerd omtrent artikel 8 van het EVRM, omtrent de andere procedures die verzoekende partij heeft en omtrent het feit dat zij verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de reden die de verzoekende partij opgeeft voor het niet uitvoeren van het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 september 2012, namelijk het feit dat beroep werd ingediend tegen de negatieve beslissing over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van haar ouders, merkt de Raad op dat een dergelijk beroep geen schorsende werking heeft. Bovendien werd het beroep tegen de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet reeds verworpen bij arrest nr. 95 343 van 18 januari 2013 zodat het argument van verzoekende partij sowieso bezwaarlijk als verschoningsgrond kan gebruikt worden waarom zij geen gevolg heeft gegeven aan dit bevel.

Waar zij erop wijst dat er ondertussen ook een aanvraag op grond van artikel 9bis en een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend, merkt de Raad op dat dergelijke aanvragen geen enkele schorsende werking hebben en niet inhouden dat verzoekende partij vrijgesteld is om gevolg te geven aan de haar afgeleverde bevelen.

Het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 maart 2015 werd bovendien verworpen bij arrest nr. 159287 van 23 december 2015. Verzoekende partij kan wel gevuld worden waar zij stelt dat dit bevel eerst was geschorst, maar dit neemt niet weg dat er nog andere bevelen waren, zoals het bevel van 30 april 2015, waar zij evenmin gevuld heeft gegeven.

De Raad merkt verder op dat een beroep tegen een negatieve beslissing over een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet evenmin schorsende werking heeft en ook het beroep tegen het bevel van 30 april 2015 heeft geen schorsende werking. Het beroep tegen de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 april 2015 werd overigens verworpen bij arrest nr. 159289 van 23 december 2015.

2.5. De verzoekende partij betoogt voorts als volgt: *"Par ailleurs, les éléments sociaux et familiaux repris dans ses différentes demandes n'ont pas été examinés au vu de la conséquence d'une interdiction d'entrée de deux années. Le père du requérant est gravement malade. Si une décision d'annulation intervenait dans leur dossier, cela aurait pour conséquence que leur séjour serait à nouveau autorisé en Belgique le temps de leur demande de régularisation 9ter."*. De Raad stelt echter vast dat de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 9 november 2010 ongegrond werd verklaard op 26 juli 2011, en het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 71 178 van 30 november 2011. De tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van 2 april 2012 van de vader van de verzoekende partij werd ongegrond verklaard op 3 augustus 2012. Het beroep tegen deze negatieve beslissing werd verworpen bij arrest nr. 96 343 van 18 januari 2013. Op 27 februari 2013 dient de familie een derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter in, en deze aanvraag wordt ongegrond verklaard op 16 mei 2014. Het beroep tegen deze negatieve beslissing werd verworpen bij arrest nr. 159 286 van 23 december 2015.

Daar uit het administratief dossier blijkt dat alle medische regularisatieaanvragen door het bestuur verworpen werden, ziet de Raad niet in op welke wijze de verwerende partij geen rekening zou

gehouden hebben met de medische situatie in die zin dat deze het opleggen van een inreisverbod aan de verzoekende partij zou verhinderen. Verzoekende partij gaat uit van een hypothese waar zij erop wijst dat bij een nietigverklaring er terug een verblijfsmachtiging zou afgegeven worden, maar een dergelijke hypothese, waarvan bovendien achteraf de ongegrondheid blijkt gelet op de afwijzing van alle beroepen terzake, maakt niet dat de verwerende partij, wanneer zij vaststelt dat verzoekende partij persisteert in illegaal verblijf en uit het administratief dossier geen medische contra-indicaties blijken, niet zou kunnen besluiten tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar.

Bovendien bevat de bestreden beslissing een motief met betrekking tot de beweerde schending van het familieleven van de verzoekende partij: "*De ouders van betrokkenen verblijven op het Belgische grondgebied, doch zijn zij echter eveneens in illegaal verblijf. Bijgevolg kan een verwijdering van betrokkenen niet beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, daar het aan de ouders aangeraden is eveneens terug te keren naar Armenië. Het staat hen bovendien vrij om contact op te nemen met de Dienst Vreemdelingenzaken om hen bij te staan in een vrijwillig vertrek.*". Verzoekende partij toont dan ook geenszins aan waarom het haar door het inreisverbod onmogelijk zou zijn om samen te leven met haar ouders.

2.6. Voor zover de verzoekende partij nog verwijst naar het door haar geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij de schending van deze bepaling in casu niet dienstig kan opwerpen, aangezien deze bepaling enkel geldt in het kader van een beslissing tot verwijdering. De huidige bestreden beslissing is geen verwijderingsbeslissing en voornoemde bepaling is dan ook niet van toepassing.

2.7. Gelet op de besprekking hoger toont de verzoekende partij geenszins aan dat geen rekening zou gehouden zijn met haar specifieke situatie. Een schending van artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.8. De Raad merkt verder op dat de richtlijn 2008/115/EG is omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij toont evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt.

2.9. Waar verzoekende partij nogmaals wijst op haar familiale situatie verwijst de Raad naar zijn besprekking ter zake waaruit gebleken is dat de ouders van de verzoekende partij zich eveneens illegaal op het grondgebied ophouden en niet blijkt dat zij verzoekende partij niet zouden kunnen vervoege in het land van herkomst zodat er geen sprake kan zijn van een schending van het gezins- of familieleven van de verzoekende partij.

Verzoekende partij wijst voorts op haar privéleven en het feit dat zij al veertien jaar in België is, hier gestudeerd heeft, een diploma behaald heeft en de landstalen kent alsook dat zij hier sociale en vriendschappelijke contacten heeft. De bestreden beslissing wijst er evenwel op dat de verzoekende partij diverse bevelen om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en dat zij deze steeds naast zich heeft neergelegd en aldus een verblijf in de illegaliteit verkoos zodat een inreisverbod van twee jaar niet disproportioneel is. Verzoekende partij, die niet ontkent dat haar verblijf steeds illegaal, minstens precar is geweest, maakt met haar betoog waar zij wijst op haar jarenlange precaire of illegale verblijf en de daaruit voortvloeiende studies, kennis van landstalen en sociale contacten niet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde gegevens veronachtzaamd zou hebben die een andere beoordeling hadden kunnen toelaten of waaruit kan afgeleid worden dat het opleggen van een inreisverbod van twee jaar in casu kennelijk onredelijk is. Verweerde vermag immers deze gegevens als niet dienstig te beschouwen bij het nemen van een beslissing tot opleggen van een inreisverbod. Verzoekende partij werd immers nooit tot een verblijf van meer dan drie maand in het Rijk toegelaten of gemachtigd en kan niet voorhouden dat zij niet op de hoogte was van het feit dat zij illegaal op het grondgebied verbleef. Het komt verweerde louter toe om de specifieke omstandigheden die dienstig zijn voor het bepalen van de duur van het inreisverbod in aanmerking te nemen en verzoekende partij toont niet aan dat een langdurig precar verblijf en eventuele sociale bindingen nuttige gegevens zijn bij het bepalen van de geldigheidsduur van een inreisverbod.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Ten overloede wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst. Een blote bewering dat dit onmogelijk zou zijn volstaat immers niet.

2.10. De verzoekende partij verwijst verder nog naar artikel 74/11, § 2, alinea 2, dat luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze humanitaire redenen aannemelijk maakt waarom de verwerende partij zich zou moeten onthouden van het opleggen van een inreisverbod.

2.11. Voor zover de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad waar hij zou geoordeeld hebben dat niet wordt gemotiveerd waarom gekozen wordt voor een inreisverbod voor een duur van drie jaar, dient de Raad op te merken dat in casu duidelijk blijkt dat de gemachtigde gemotiveerd heeft waarom een inreisverbod voor de duur van twee jaar wordt opgelegd, met name omdat: *“De ouders van betrokkenen verblijven op het Belgische grondgebied, doch zijn zij echter eveneens in illegaal verblijf. Bijgevolg kan een verwijdering van betrokkenen niet beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM, daar het aan de ouders aangeraden is eveneens terug te keren naar Armenië. Het staat hen bovendien vrij om contact op te nemen met de Dienst Vreemdelingenzaken om hen bij te staan in een vrijwillig vertrek. Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd. Deze beslissing is aan betrokkenen betekend op 30.04.2015. Betrokkene diende nog een beroep in tegen deze uitspraak. Dit ingediende beroep heeft echter geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugkeer naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkenen niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkenen waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarsten. Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole; is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel”*

2.12. Uit voorgaande besprekking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechting op twaalf februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER